

αιολικὸν δακτυλικὸν ἑξάμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον / aeolicum dactylicum hexametrum

TZETZ. *de metr.* 315. 13 sqq.

τὸ δ' αὖ αἰολικὸν μέτρον τὸν πρῶτον πόδα φέρει,
ἴαμβον ἢ πυρρίχιον, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον,
εἴτε μὴν καὶ ἀνάπαιστον, εἴτε καὶ τὸ χορεῖον.
τοὺς καθεξῆς δὲ σύμπαντας μέχρι τοῦ τελευταίου,
δακτύλους μόνους κέκτηται· πρὸς δὲ τὴν ἕκτην μόνην
τροχαῖον ἢ καὶ δάκτυλον, εἴτε καὶ τὸν σπονδεῖον,
ἢ καθαρὸν ἀμφίμακρον, ὡς εὖρης ἐν Ὀμήρω.

TRICH. 379. 4 sqq. καὶ ἑξάμετρα μὲν (*scil.* δακτυλικά αἰολικά) εἰσι, καταληκτικά μὲν εἰς συλλαβὴν ὡς τό·

ἴσον μοί τε φανέντα ἀμαρτάδος ἕκτοθι γάρ.

εἰς δὲ δισύλλαβον καταληκτικὸν ἕκαστος τῶν ἐκτεθέντων τριῶν στίχων (p. 364. 2 sqq.)· ἃ καὶ διὰ τὸ ἀξιοζηλωτότατα εἶναι τοιαυθ' ἡμῖν παρελήφθησαν εἰς παράδειγμα. τὸ περαιτέρω δὲ τούτων προβαίνειν οὔτε τοὺς παλαιοὺς εὖρομεν ποιουμένους καὶ ἡμῖν, οἶμαι, περιττόν, ἱκανῶν ὄντων τῶν ἤδη ῥηθέντων.

SCHOL. A in Hephaest. 129. 4 sqq. αἰολικὸν (*scil.* δακτυλικόν) ἑξάμετρον καταληκτικόν (εἰς δισύλλαβον), ποδῶν ἕξ, τοῦ πρώτου δισυλλάβου καὶ τοῦ τελευταίου, τῶν δὲ τεσσάρων μέσων δακτύλων ὀλοκλήρων.

SCHOL. A in Hephaest. 129. 7 sqq. ὁ πρῶτος (*scil.* πούς) πάντως δισύλλαβος ἀδιαφορεῖ, ὡς ἔφη (ὁ Ἡφαιστίων p. 23. 3 sqq.), οἱ δὲ ἑξῆς δάκτυλοι· τοῦτο δὲ (τὸ δακτυλικὸν αἰολικὸν ἑκάμετρον) καταληκτικόν ἐστὶν εἰς δισύλλαβον ὁ γὰρ τελευταῖος ἐστὶ 'λέσσαι', ὁ δὲ πρῶτος τροχαῖος.

SCHOL. B in Hephaest. 274. 27 sq. ἑξαμέτρου δὲ (*scil.* δακτυλικοῦ αἰολικοῦ) καταληκτικοῦ εἰς δισύλλαβον τό· (Alc. 368. 1 Voigt)

κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα καλέσσαι.

ΑΡΤΗΘΝ. GL VI 70. 12 sqq. igitur dactylicum hexametrum constat e spondeo, trochaeo et eodem dactylo. habet autem sedes sex, quas Aristoxenus musicus χώρας vocat. recipit etiam pedales figuras tres: has Graeci dicunt ποδικὰ σχήματα. nam aut in sex partes dividitur per monopodiam, aut in tres per dipodiam et fit trimetrus, aut in duas per κῶλα duo, quibus omnis versus constat, dirimitur. e cuius genere hae metrorum species gignuntur, diphilium seu choerilium, logaoedicum seu archebulium, aeolicum sive sapphicum et cetera, de quorum statu ac ratione suo loco dicemus (cf. p. 111. 26 sqq. et p. 110. 34 sqq.).

ΑΡΤΗΘΝ. GL VI 110. 31 sqq. choerilium autem amphipiles dicitur, quod initio et [in] fine imminutum est, ut:

tibi namque decens lucet rosa vertice.

hoc quoque ex eodem pentametri versus genere profluit, quod aeolicum seu sapphicon metron nominant, a Sappho, vate doctissima, inventum. huius primae in versu duae syllabae indifferenter nunc longae, nunc breves, nunc disparēs solent poni, id est quilibet pes e disyllabis quattuor, subiectis per ordinem

usque ad finem versus quattuor dactylis, tamquam:

Maro me docuit iuga Pieridum sequi,

item:

cordi laurea virginitas mihi cum foret;

nisi si catalecticus versus emergerit, scilicet [et] ut disyllabo ultimo quam dactylo terminetur. hoc quoque cognatum aeolico generi metrum esse in dubium non venit, quod primo spondeo et dactylis quattuor subsistit, nisi quod huic interdum ultimus creticus est, ut:

at plenus venit Alpibus aëria nive,

cui ad implendum hexametrum spondeus deest.

[P.S.]